

Staal is een koele minnaar

Geluid van voetstappen
op roosters, handen
glijdend over buizen.

Gebroken licht van boven
versplintert op gebogen
staal - kieren laten

varens door, kapotte
goten water. Buizen
herinneren zich de wals,

zijn rollen de hitte.
Het ijzer de kroes,
de kroes het vuur.

Het erts herinnert zich de berg.

*

IJzeren treden leiden
je naar balustrades,
een gaanderij buitenom

van roosters in profiel.
Wortels kronkelend
door verroeste platen,

Uit de wanden steken
balken als cactusnaalden.

Je wankelt (losse handen)
naar de rand. Koorddanser
zonder vangnet.

*

De metamorfose is
een evolutionaire fase
maar nu versneld:

elektrolyse, neerslag
in een zout klimaat.
Alles ondergaat de omslag

van wat zich verplaatst
naar buiten terwijl zich
binnen een symbiose voltrekt.

*

*Een Rood Weeskind ligt
dood op het terras.*

*De horlogeveer
van haar violette tong
ver uitgestoken.*

*Ze klemt haar poten dicht
tegen het lijf.*

*

Uit losse delen, schijnbaar
zonder samenhang, ontstaat
een coherente poëzie

van materiaal, vorm, gewicht,
kleur, herkomst en huid.
Vonkenregen. Gas.

De deuren van de werkelijkheid
gaan open. Stromen komen
op gang. Doorzichten

worden onthuld. De geboorte
van een nieuwe wereld
uit de as van een bestaande.

*

*Een slechtvalk strijkt neer
op de binnenkoer: duiven
vliegen piepend op.*

*

Achter gesloten ogen groeit
een parallel universum.
Boten liggen vast aan meren,

bomen raken met hun wortels
net de grond. Vlaktes worden
uitgerold als polyfone koren,

voeten drukken hun reliëf
in steen, jonge rivieren
slijpen dalen uit.

*

*Laag over laag over
het spiegelende water
zweeft een kraanvogel.*

*

Staal is een koele minnaar.

(Huib Fens 2016)